

Promluva na setkání spolužáků 60 let po maturitě
(Začínalo se v katolickém kostele vzpomínkou na zemřelé.)

V jedné židovské písni, staré 3 tisíce let, se říká:

Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku.

Na pastvách zelených pase mne,

k vodám tichým mne přivodí.

Duši mou očerstvuje,

vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.

Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti,

nebudu se báti zlého, nebo ty se mnou jsi;

prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.

Někteří z vás tu píseň znají, často ji můžete slyšet na pohřbech.

Pro nás křesťany je tím dobrým pastýřem Ježíš.

Podívejme se na to, co se tu zpívá, z perspektivy ovce.

Ovce není žádný hrdina, není moc chytrá a snadno se poleká.

V tom temném údolí se tiskne těsně k tomu spolehlivému chlapovi,
kterého dobře zná a kterému důvěřuje.

Ovečka zná z praxe i pastýřovy nástroje, prut a hůl.

Jedna dobrá sestra mi nedávno řekla,

že ten prut a hůl slouží k trestání neposlušných oveček,

a že to zná, že i ona často potřebovala dostat od Pánaboha našviháno.

Je to ale jinak. Prut je – správně přeloženo – pastýřská berla.

To je dlouhá hůl, na konci zahnutá tak šikovně,

že obratný pastýř může tím zahnutým koncem

ovečku, která spadla do nějaké jámy, podebrat a podepřít,

aby se mohla vyškrábat ven.

A tu hůl si podle vykladačů máme představit

jako takový kyj nebo sukovici na ochranu oveček před vlky.

Tak bych chtěl popřát nám všem,

jestli budeme muset jít údolím umírání ve strachu a v bolesti,

abychom se mohli pevně přitisknout k tomu,

který zná cestu a bezpečně nás provede. Amen.